

EUROPA ȘI NEAMUL ROMÂNESC

FOAIA MISCĂRII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

BIRUITORUL DE LA HELSINKI

Felurite au fost comentariile presei cu privire la Conferința de la Helsinki și acordurile ei. Unii au văzut în finalul ei un mariaj între Ford și Breznev (o revistă spaniolă), alții, între care și cunoscutul scriitor Eugen Ionescu, au calificat conferința în termeni negativi și au văzut în înțelegerea dintre blocuri o „trădare a Europei“, iar aceasta, din spirit imitativ, căci un scriitor rus cu mare audiență la ora actuală, a fost primul care a aruncat anatema asupra lui Ford și l-a făcut, nici mai mult, nici mai puțin, decât „trădător“. În genere, Conferința de la Helsinki trece drept un mare succes al Uniunii Sovietice, care și-a asigurat pe o bună bucată de vreme, securitatea granițelor de vest, realizate în condițiile excepționale ale sfârșitului celui de-al doilea război mondial, pe atunci socotite de mulți drept ilegale și provizorii, spre a-și îndrepta întreaga atenție și toate puterile asupra pericolului galben, pentru apărarea frontierelor de est, mărite peste măsură în secolul trecut, în dauna Chinejilor

Desigur, este foarte greu să se uite faptul că, în acordul lui Churchill și la sugestia acestuia, Stalin a acaparat o parte din Finlanda, toate Țările Baltice, jumătate din Polonia, Țara Bessilor și Bucovina, motivând fie interese strategice, fie drepturi străvechi asupra acestor teritorii încorporate unui imperiu

eterogen, alcătuit prin violență, dominație necondiționată și impunerea supremației unei minorități ruse asupra tuturor celorlalte neamuri ale Uniunii Sovietice. Și tot așa, este greu să se ignoreze faptul că expansiunea spre apus a Sovietelor este un vechi deziderat și o veche tendință, iar presiunea diplomatică, războiul rece și chiar incursiunile armate n-au încetat să se manifeste, în ultimii treizeci de ani, cu tenacitate. Revolta maghiarilor din 1956 a fost înăbușită cu forța armelor de către Hrușciov. Aspirația spre libertate a Cehoslovaciei s-a încheiat tragic în 1968, printr-o invazie brutală care a cutremurat lumea și al cărei autor a fost Breznev. Singura Jugoslavia a scuturat jugul sovietic din 1947, punându-se pe picior de război, iar România, avea să scape, la rândul ei, de trupele sovietice în 1962 prin eforturi incredibile pe plan economic, achitându-și însutit și anticipat datoriile de război și anulând astfel condiția în baza căreia trupele de ocupație continuau să rămână pe teritoriul ei. Germania Democrată, Polonia, Bulgaria, Cehoslovacia au rămas în continuare înclătate de trupele străine ale „marei mame a socialismului biruitor“.

Un lucru a fost aproape uitat atunci când s-a vorbit despre Conferința de la Helsinki, și anume că inițiatorul ei, cel care avea să formuleze și să susțină în continuare necesi-

(continuare în pag. 8)

UN PAS ÎNAINTE PE DRUMUL UNIFICĂRII EUROPEI

Țara cea mai activă în materie de politică externă, prin președintele său, Nicolae Ceaușescu, a propus la conferința de la Helsinki crearea unui organ permanent european, însărcinat să controleze respectarea și executarea practică a Conferinței Paneuropene de la Helsinki. Recent, o reuniune plenară a supremelor organe ale statului, adică a Consiliului de stat al Republicii și a Consiliului de Miniștri, a confirmat încă odată propunerea lansată de Președinte, de a se alcătui un organism european care să pună în aplicare practică acordul de la Helsinki. În fond, acest acord a fost o formulare pe plan european și mondial a principiilor de bază, care alcătuiesc politica dintotdeauna a României, adică: recunoașterea independenței fiecărui stat, a suveranității, a egalității, a integrității naționale, a neamestecului și renunțarea la violență și chiar la amenințarea de a folosi forța, care adesea echivalează, ca efecte, cu forța însăși.

Acest organism ar avea de supravegheat realizarea acordului sub aspectul său politic, economic, cultural și - de ce nu? - militar, căci existența a două pacte militare opuse unul altuia, dăunează mult Europei din toate punctele de vedere. Un organism cu asemenea misiuni nu poate fi un simplu comitet, format dintr-un număr redus de persoane, care să se întâlnească în mod periodic. Aceasta ar putea fi cel mult structura cea mai înaltă, la nivel ministerial sau chiar de șefi de state. Organismul propus cere o permanență și cadre care să urmărească în mod continuu și efectiv aplicarea pactului. Crearea acestui organism ar cere timp și un buget. Nu ar fi

oare potrivit a se folosi un organism existent? Și care ar fi cel mai indicat?

Consiliul Europei, în fond, este un organism de studiu și cercetare a viitorului Europei, un mare institut de futurologie. Pe lângă Adunarea Generală, formată din deputați ai tuturor țărilor membre, e un Comitet de Miniștri și un Secretariat foarte eficient, cu comisii de studii pe sectoare și probleme. O completare a acestui Consiliu cu delegați ai celorlalte țări ale Acordului de la Helsinki, încă nemembre, ar putea crea repede acel organism de care e vorba. În altă formulă, Consiliul Europei, primind o funcție ad hoc, ar putea să presteze serviciile care se cer în propunerea de mai sus. În acest caz, poate nici nu ar fi nevoie de a modifica statutele acestei instituții europene, care îndeplinește, de mai bine de douăzeci și cinci de ani, o funcție importantă pe plan tehnic, cultural, politic, pentru formarea acelei Europe Unite, sugerate de astă dată și de șeful suprem al unei țări socialiste, ceea ce probează odată, mai mult, că înțelegerea de la Helsinki a însemnat și un pas înainte în realizarea Europei noi. O Europă confederală, în care independența fiecărei țări să fie asigurată, iar suveranitatea respectată, putând fi gestionată parțial pe sectoare sau exercitată și în comun.

Conferința de la Helsinki se dovedește astfel a fi un pas înainte pe drumul unificării Europei, a unei Europe deschise, la care să participe cine se simte european principiu și deziderat pentru care noi milităm de un sfert de secol.

Europaëus

PRESEDINTELE FORD IN ROMANIA

Recenta vizită a președintelui Ford în România a însemnat un succes pentru politica externă a României.

A doua vizită la București a unui președinte american în curs de 6 ani, coincide cu acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate, clauză pe care Congresul american o concede pentru prima dată unei țări socialiste, cu toate că acordul comercial din 1974 interzicea această favorabilă situație comercială și acordarea de credite unei țări care limitează emigrările. Fiindcă se presupune că noua clauză comercială și acordarea de credite vor aduce o creștere a volumului de schimburi între cele 2 națiuni, de la 400 milioane dolari, în 1974, la 1 miliard dolari în următorii 3-4 ani, președintele Ceaușescu va putea demonstra poporului său și lumii întregi că curajoasele și hotărârile sale inițiative de politică externă au adus țării sale, în afară de prestigiu, și beneficii concrete economice.

În cursul acestei vizite în România, Dl Ceaușescu, șeful unei țări care are o frontieră de cca 600 km. cu U.R.S.S., i-a spus președintelui Ford că acesta se găsea, în acel moment, în mijlocul unei națiuni care și-a câștigat independența prin luptă și că după o tristă experiență în curs de secole de dominație străină, și-a dat seama că orice lucru se poate obține numai prin munca și osteneala poporului său, care e nevoit, de multe ori, să renunțe la cele necesare pentru un progres economic și social.

La puțin timp după vizita respectivă, când toată România se lansa în ambițiosul plan cincinal, care până în 1980 ar fi trebuit s-o așeze alături de marile puteri industriale

din lume, o dezastruoasă inundație făcea ca să se reverse râurile Mureș, Târnava și Criș, apoi Oltul și Argeșul, la vest de București, Ialomița la est, iar în alte zone, chiar și Dunărea.

Inundația, de proporții uriașe, a acoperit cu apă cca 2 milioane de ha de teren arabil, exact în momentul în care grâul era în plină recoltă. Chiar dacă pierderile omenesti (morți și pierduți) nu au ajuns la 1%, daunele economice ale țării au fost foarte grave. Patrimoniul zootehnic foarte important pentru economia României, a suferit o serioasă lovitură, nu numai prin pierderea a sute de mii de capete, dar și prin foamea ce a urmat. Președintele Ceaușescu a lansat un apel către toată populația, ca fiecare om valid să contribuie la salvarea recoltelor și la repararea daunelor. Poporul său a răspuns cu mare entuziasm și muncitorii multor fabrici nelovite de dezastru, s-au angajat în producții suplimentare, prestând ore gratuite de muncă.

Fără discuție că o perioadă de muncă și sacrificiu așteaptă poporul român, iar la întrebarea reprezentanților presei străine la București, care au putut vedea dezastrul la fața locului, anume, cum va putea poporul român să realizeze noul plan cincinal, președintele Ceaușescu le-a răspuns: „voi nu cunoașteți bine poporul român, voi nu știți că nimic n-a împiedecat poporul nostru, în decursul secolelor, să treacă peste toate dificultățile, mulțumită capacității sale de lucru și sacrificiu, cu toate calamitățile ce l-au lovit. Republica Socialistă România va îndeplini planul cincinal după programul stabilit“.

Roberto Cestelli

UNITATE SI SOLIDARITATE

După cum se știe, Ungurii din Europa și din America duc, de ani de zile, pe orice cale, o campanie revizionistă și de defăimare a statului român, folosind toate mijloacele publicitare, licite sau ilicite.

După încheierea tratatului de pace de la Trianon, în urma primului război mondial, ei, simțindu-se nedreptățiți, au pornit o luptă aprigă pentru revizuirea tratatului de pace, deși prin acesta li s-au acordat destule avantaje în dauna României. Ungurii, însă, îl consideră nedrept pentru poporul maghiar, având pretenții cu totul nejustificate față de țara noastră. Deși au obținut prin acel tratat mai mult decât li se cuvenea, ei pretind totuși teritorii considerate de dânsii ungurești, de la Cehoslovaci, de la Jugoslavi și de la Români. Ei folosesc orice prilej pentru a-și afișa lamentările lor, se agață de orice om neinițiat care ar putea, prin presă, prin poziția sa sau pe altă cale, să le sprijine revendicările lor, plătesc oricât și oricui se lasă cumpărat pentru iluzoria lor cauză, nu se dau în lături de la nici o manevră care ar putea veni în ajutorul lor, se umilesc în fața tuturor, încât acțiunile lor nu mai au caracter de revendicări în numele „dreptului istoric“, ci sunt pur și simplu cerșeli.

Restaurante ungurești, de obicei cu nume de „Hungaria“, cu personal curat maghiar care servește în costume naționale, și care sunt, de fapt, agenți propagandiști bine instruiți, întâlnești în multe orașe mari din Europa, (poate și din America); când făceau, în trecut, excursii prin străinătate cu copii și tineret, ei coseau pe cămășuțele lor cărpe în culori vii, pe care scriau în englezește „dreptate

pentru Ungaria“; în orice hotel mare din țările apusene, poți găsi pe mesele din hol sau chiar prin camere, material propagandistic maghiar, etc.etc., în care arată „nedreptatea“ ce li s-a făcut și cer sprijinul opiniei publice mondiale pentru a se repara „greșala“ de la Trianon.

În urma primului război mondial -numit și războiul dreptății- fața întregii Europe s-a schimbat radical. Au dispărut țări și imperii, s-au creat sau au reînviat state noi, s-a făcut dreptate multor țări subjugate. Era natural ca prin aceste schimbări anumite țări să piardă pământuri ocupate de ele, decenii și secole, pe nedrept (cazul Ungariei), și să se stabilească o nouă ordine europeană. Toate țările care au pierdut astfel de teritorii, chiar dacă au dus un timp oarecare polemici pe această temă, până la urmă au acceptat noua situație numai Ungurii, despre care se știe că sunt cei mai șovini, nu se potolesc. Se agită și cer mereu revizuirea frontierelor. Austria, de exemplu, nu revendică drepturi asupra fostelor ei teritorii, acum pierdute, deși locuiesc acolo masse de nemți; Germania nu revendică și nu agită problema Alsaciei și Lorenei, etc.etc. numai Ungaria cerșește mereu fostele teritorii subjugate de ei, de parcă ar fi un „fenomen“ pe acest pământ.

Toată această campanie este dusă de așa zișii *Unguri din exil*. Sunt și destui Unguri plecați din țara lor, nemulțumiți de regimul de la Budapesta, pe care-l critică destul de vehement, dar aceasta nu-i împiedică, ca atunci când e vorba de patria lor sfântă, de Ungaria, să fie strâns uniți. Ori în ce țară s-ar afla, orice credință politică ar avea, transflug

din Ungaria sau plecat pe cale legală, când e vorba de Ungaria, totul e lăsat la o parte și pentru ei nu există decât un singur crez și nu văd decât o singură lumină, Patria și poporul maghiar. Oricât de regretabilă ar fi această atitudine dușmănoasă a Maghiarilor față de noi, trebuie să recunoaștem că solidaritatea și unirea lor pentru „apărarea patriei și câștigarea drepturilor răpitate“ e un lucru mare și le face cinste. E o frumoasă, dar dureroasă lecție pentru noi.

Și acum să ne gândim la Românii noștri.

Dincolo de hotarele României trăiesc sute și sute de mii de Români, marea majoritate plecați mai de mult, alții mai recent, legal sau ilegal. Nu ne privește acest lucru și nu suntem chemați să judecăm pe nimeni pentru atitudinile și credințele lor. Mulți, foarte mulți dintre acești Români ocupă azi funcții onorabile în țările unde s-au stabilit, sunt profesori universitari, cercetători științifici, literați, medici, ziariști, etc. etc. fiind foarte apreciați în noile lor patrii, onorând numele de ROMÂN.

Dar spre deosebire de Unguri, Românii noștri trăitori în străinătate nu numai că nu sunt uniți, că majoritatea nu se cunosc întreolaltă, chiar când trăiesc în aceeași țară sau prin apropiere, dar, lucrul cel mai trist și mai tragic este, că mulți se ceartă și se dușmănesc, deseori pe chestii mărunte sau ambiții personale, oferind cel mai penibil și degradant spectacol în fața străinilor. Fiindcă aceste certuri, deși se poartă în limba română, totuși sunt cunoscute de străini, iar cercurile de resort din fiecare țară iau act de ele. Spre rușinea noastră, unele materiale sunt publicate și în limbi străine, discreditând situația Românilor din străinătate. E dovada lipsei totale de patriotism și a elementarului bun simț.

Când ești în țara ta, între hotarele firești ale patriei, deși-i lucru urât, îți poți permite

luxul să fii împărțit în zeci de partide, ca odinioară, să ai fel de fel de opinii, să te certii pe chestiuni de „principii politice“, etc., dar când trăiești dincolo de hotarele patriei, în măsura în care pretinzi că acționezi în numele poporului, nu se admite să te certii cu fratele tău, să arunci cu noroi în alt Român, numai și numai fiindcă are alte opinii decât ale tale, sau din dorința de a lua locul altuia în vreo conducere, etc.

Avem multe publicații românești dincolo de hotare, unele de o ținută academică remarcabilă; se publică volume masive de știință, de literatură, de filozofie, etc., care se bucură de multă apreciere în țările unde apar și chiar în alte țări, avem însă și altele, mai mici, care nu fac decât să poarte polemici mărunte, dar înverșunate, lovind în orice Român care nu e de părerea lor.

Suntem atacați pe toate meridianele globului de către exponenții poporului maghiar, așa zișii exilați; se debitează tot felul de minciuni pe seama neamului nostru; se falsifică istoria pentru a găsi argumente care să susțină iluzoriile lor drepturi asupra unor părți din Transilvania, iar noi Românii de dincolo de hotarele patriei, privim nepăsători la această cruciadă antiromânească.

Ungurii, cum am spus, uită toate disensiunile dintre dânșii, uită toate atacurile contra regimului de la Budapesta, și când e vorba de Ungaria, sunt uniți ca un singur om; noi ne preocupăm de toate problemele mărunte și minore, lăsând pe dușman să lucreze în voie. Unde e patriotismul de care trebuie să dăm dovadă și dragostea de patria noastră românească, pe care o purtăm deseori demagogic în gură?

Ungurii au un comandament unic al revizionismului și al luptei pentru „drepturile maghiare“, pe care caută să-l întărească mereu, câștigând aderenți între marile personalități europene și mondiale; noi, fără să medităm a-

supra acțiunilor noastre, căutăm să subminăm și să răsturnăm conducerea și unitatea Românilor din străinătate. Ei au câștigat de partea lor până și pe președintele Statelor Unite Ford și pe soția sa, care patronează și dirijează diverse acțiuni maghiare; NOI, prin dezbinarea noastră, ne îndepărtăm, cu încetul, până și pe vechii noștri prieteni.

Este timpul ca să ne revizuim atitudinea. Imperativul momentului de față este să strângem rândurile, să ne unim toți Românii, oriunde ne-am afla, în lupta contra iredentismului și revizionismului maghiar, să facem front comun ca să demascăm uneltirile maghiare; să uităm dezbinările dintre noi și să căutăm, pe orice cale, să convingem opinia publică mondială de dreptatea cauzei noastre, să punem stavilă ofensivei defăimătoare contra neamului nostru. Să trecem pe planul al doilea chestiunile personale, măcar în aceste momente, și să avem în vedere interesele superioare ale poporului nostru, atâta timp cât nu e încă prea târziu, cât timp mai găsim înțelegere și crezare în opinia publică mondială. Dacă vor câștiga ei, de partea lor, această opinie publică, ne va fi foarte greu, dacă nu imposibil, să mai întoarcem fețele străinilor spre noi și atunci, la prima ocazie care se va ivi, când se vor pune în discuție frontierele țarilor, nu vom mai găsi dreptatea și înțelegerea de partea noastră și Ungurii vor rupe din nou bucăți din trupul sfânt al patriei noastre, cum au mai făcut-o în ultimele decenii.

Nu de mult a apărut o carte a unui Maghiar naturalizat francez, Yves de Daruvar, intitulată „Soarta tragică a Ungariei“ (1), carte plină de afirmații false, de insinuări și interpretări istorice unilaterale, în care nu există decât numai un singur punct de vedere, cel unghuresc.

Ea a fost tradusă în englezește de Stancovici Victor (care numai Ungur nu pare a fi), și finanțată de mari patrioți unguri din străinătate, ca Iosif Culcer din Australia, Tollas Tibor sau Szepmives Ceh din America, editorul cărții în englezește. De curând autorul cărții a difuzat și o scrisoare, în care, între altele, spune: „Rog pe Maghiarii care trăiesc pe teritoriul cu limbă engleză, să țină drumul cărții, ca să ajungă la toate arele autorități și instituții, pentru a le avea gata la mână în acea zi, când va ajunge în discuție crearea condițiilor de conviețuire pașnică a maghiarilor cu celelalte popoare din Europa centrală“, ceea ce în limbaj maghiar se înțelege: „când vom recuceri toate teritoriile, foste maghiare“. Deci ei pregătesc sistematic terenul și așteaptă momentul revizuirii frontierelor.

Cu ce răspundem noi și ce facem pentru apărarea scumpei noastre Transilvanii, în care zac osemintele părinților și străbunilor noștri?

Facem un apel călduros la toți Românii din Europa, dar mai ales la cei din Canada și Statele Unite, care au organizații puternice și sunt animați de frumoase și calde sentimente patriotice, care dispun de o bogată presă, ca prin ea, prin articole în ziarele americane, prin relațiile personale, prin serbări și șezători ocazionale, prin contactul zilnic cu diverse persoane din anturajul lor, să arate românitatea Transilvaniei noastre și să spulbere minciunile „istorice“ maghiare și revendicările lor actuale asupra Ardealului, acest pământ clasic al trecutului *traco-daco-roman*.

Vom reveni asupra acestei probleme cu alte materiale doveditoare a drepturilor noastre în această parte a lumii.

1) Yves de Daruvar, *Le destin dramatique de la Hongrie*, Edition Albatros, Paris.

H E L S I N K I

Treizeci de ani sunt o perioară de timp suficientă pentru dezlănțuirea unui război, cu caracter mai mult sau mai puțin mondial. De data aceasta, timpul a fost folosit pentru pacea generală, după aproape treizeci de ani de la încheierea diferitelor tratate de pace între diferite țări beligerante. Aceste tratate nu au fost suficiente spre a garanta pacea și siguranța popoarelor, căci, între timp, s-au produs noi acte de forță, pe motive diferite, prin care au fost ocupate de către Rusia Sovietică, marea biruitoare din ultimul război mondial, țări ca Ungaria, în 1956 și ca Cehoslovacia, în 1968. Alte țări, în schimb, s-au eliberat de povara trupelor străine și de dependență, printr-o rebeliune ideologică, cum a făcut Jugoslavia, în 1947 sau prin plata anticipată și însuțită a daunelor de război fixate ad libitum, cum a făcut-o România în 1962. Ingerențe străine au cauzat în Grecia un război civil, în Polonia o răsturnare de guvern și recent în Portugalia, dezordini finanțate cu zeci de milioane de dolari pe lună, de către „marea mamă” Rusia Sovietică.

Marea beneficiară teritorială, în urma celui de-al doilea război mondial, a fost Rusia: ea a înghițit o parte din Finlanda, toate cele trei țări Baltice, o parte din Germania, jumătate din Polonia, Țara Bessilor și jumătate din Bucovina, toate teritoriile europene, adevărate Europe continentale, care se confundă cu occidentalul.

Însăși Rusia, prin șefii săi actuali, ca după orice răpire, nu se simțea în deplină siguranță cu aceste teritorii și dorea o confirmare a actualelor frontiere. Ea a venit în primul rând din partea leaderului german,

Willy Brandt, care a recunoscut într-un mod general frontiera de est, depășind frontiera Germaniei, fapt care a neliniștit celelalte țări.

Două pacte militare țin în șah Europa și o obligă să întrețină armate, să efectueze cheltuieli grele, exagerate, pe seama statelor „protejate”, și să mențină o tensiune permanentă prin manevre periodice, care motivează cereri de coridoare de trecere ale unor trupe, cu riscul ca acestea să nu se mai dea duse.

Era ca atare un interes general să fie acceptată ideea unei Conferințe Generale a Securității Europene, care să stabilească anumite principii, să reconfirme frontierele rezultate din al doilea război mondial, chiar dacă acestea sunt injuste pentru cei mai mulți și sunt menite să mai rămână neschimbate pentru o anumită perioadă de timp. S-a preconizat însă în tratativele de la Helsinki și posibilitatea unei schimbări a lor, dar fără violență și fără forțe armate, ci numai prin tratative bi- sau multilaterale.

Conferința pentru securitatea europeană, concepută în lagărul țărilor socialiste și susținută cu tărie și insistență de către Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a ajuns, după multe insistențe, să fie convocată, să-și desfășoare lucrările de-a lungul a trei ani și să se încheie cu un acord general, semnat de treizeci și cinci de șefi de state și de guverne. Fiecare până la urmă și-a văzut atins un scop, începând cu Rusia, care, prin aceasta, își vede oarecum asigurate frontierele sale de vest și poate privi cu mai multă liniște conflictul potențial cu China, care pretinde

retrocedarea teritoriilor răpite acesteia în secolul trecut. Țările europene continentale, începând cu România și Jugoslavia, au înlăturat pericolul unei invazii din partea trupelor Pactului de la Varșovia (alias ale Rusiei Sovietice, în continuă expansiune). Țările actualmente ocupate de trupele sovietice, ca Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Germania de Est, (pentru a nu vorbi de Țările Baltice, care sunt încorporate în „marea familie a popoarelor sovietice“), ar putea spera să fie eliberate într-o zi de această povară. În acest sens, sufletul acestei Conferințe, Președintele Nicolae Ceaușescu, a lansat deja ideea unei retrageri a acestor trupe. Cât de curând acest deziderat se va realiza, împlinindu-se o prezicere a responsabilului de această situație europeană, W. Churchill, care a afirmat într-o zi (cătrec

torul D.Beria), că aceste țări „se vor elibera singure“. Inițiativa cea mai valoroasă aparține tot Președintelui Nicolae Ceaușescu, care a lansat, în ziua semnării acordului, și a revenit recent, ideea instituirii unui corp politic permanent al guvernelor semnatare, care să grăbească, să supravegheze realizarea unei Europe Unite, cu respectul independenței fiecărei țări, a suveranității, a neintervenției în afacerile interne, ceea ce, în fond, ar duce la crearea unei confederații europene.

Toate părțile au de beneficiat și nimeni nu se poate plânge de acordurile de la Helsinki, iar buna credința a semntarilor săi va fi pusă la încercare și va putea să dea rezultate pozitive. Europa în marș se îndreaptă cu pași mari spre o nouă realitate politică.

* * *

(urmare din pag. 1)

tatea desființării blocurilor militare și retragerii trupelor străine de pe teritoriile tuturor țărilor, cel care a fost în realitate „biruitorul de la Helsinki“, este Președintele Republicii România, Nicolae Ceaușescu. Desigur, el nu se va împăca niciodată cu pierderea Bucovinei, vechi teritoriu românesc, precum și cu pierderea Basarabiei, parte organică din corpul României și al Europei.

Dar, în decursul ultimilor ani, România a fost ținută multor atacuri, a unor șantaje de mare avertură, menite să creeze tensiune la granițele cu Bulgaria (care, la cererea Rusiei a formulat pretenția unui coridor pe

litoralul Mării Negre, prin Dobrogea, spre a se „uni“ nu numai spiritual și ideologic, ci și prin teritorii cu „marea masă slavă sovietică“), la granițele Transilvaniei cu Ungaria (căreia, într-o eventuală diviziune a României, în cadrul „integrării pașnice“, ar fi urmat să i se cedeze inima țării, străvechiul teritoriu al Daciei), precum și la Prut, pentru a se acapara de către Ruși și restul corpului Moldoviei, până la Carpați.

Cerând consfințirea actualelor hotare, premierul României a obținut un acord important la Helsinki, garantând actuala componență teritorială a statului său.

EUR.

MRUE
EUROPA și NEAMUL ROMANESC
Via Larga, 11 - Milano (Italy)

Lettera Circolare, foglio supplemento del Bulletin Européen, aut. Trib. Roma n. 2840 del 15.12.51 - Ed. Universitas P. Dragan - Ve - Roma, Lgo Chtgi. 19